

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

'Εν 'Αθήναις δραχμας 10. — 'Εν ταῖς ἐκτὸς ἰαρχίαις δραχμας 11

Τεμάται λεπτῶν 10

'Εν τῇ ἐξωτερικῇ πράγμα χρυσᾷ 15.

Τεμάται λεπτῶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

εσογὴν ἐποχὴ αἰσθήματος,
ἵναι δὲ ἐκ τῶν λαμπροτέρων
ἱστορῶν οἱ λαοὶ δύνανται μεθ'
ἐν αὐτῇ κατεδείχθη ὅτι ὁ λαὸς
μαμάτων, ἔχει ἐμφυτον τὸ με-
τ' ἐπὶ πρῶτον εἰς θυσίας, τυγχά-
νεται ν' ἀναδειγθῇ ὑπέρονον

ποτελουμένη ἐκ τῶν κκ.
μέτρη, Γερσίου Ι. Πολ-
τρίκιου, Θεοδώρου Μαρ-
ζῆ, Θ. Π. Λουκέρη,
δρῆα Προκόπη, Δ. Α
Μεταξᾶ, ἥτις, πεποι'

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΚΑΤΟΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΜΗΝ ΤΟ ΧΑΛΑΤΕ

Μὴν τὸ χαλατε τὸ παιδί
Μὲ τὴν πολλὴν ρεκλάμα,
Εἴν' ἓνα τάχα σπάνιο,
Πολὺ μεγάλο θάμα
Πῶς γύμνασε τὸ λόχο του
Μὲ τὸ πολὺ μυαλό του
Κί' ἐβγήκεν ἀσπροπρόσωπο
Ἵστον ψευτοπόλεμό του;

Εἴν' αἱ ἀσκήσεις τυπικαῖς
Γραμμέναις σὲ βιβλίον
Ὡς εἶδος εἶναι κί' ὁ στρατὸς
Δημοτικὸ σχολεῖο
Μὲ τὸ «ἐν δύο!» τὸ βιὰ βὰ
Ἀρχίζεις νὰ μαθαίνης
Καὶ καθεμέρα πὲς καὶ πὲς
Δάσκαλος γι' ἄλλους βγαίνεις.

Μὲ πόζα σώνει νὰ κρατῇς
Τὸ ξίφος σου στὸ χέρι,
Νάχης φωνὴ στὸ πρόσταγμα
Ποῦ νὰ βροντᾷ 'στ' ἀσκέρι,
Ἵσο κορμὶ, μέση λιγνὴ
Καὶ στηθὸς πεταμένο
Καὶ μάτι σ' ὅλο τὸ στρατὸ
Ἀπάνω γουρλωμένο

Μουστάκι τὸν ἀνήφορο
Στριμένο μὲ φοδέρα
Καὶ νάχης πόζα, λεβεντιά
Σὲ ὅλα σου κί' ἀγέρα,
Κί' ἐμπρός! 'στὸν ψευτοπόλεμο
Εἴν' εὐκολ' ἡ φιγούρα,
Εἴν' ὁ ἐχθρὸς ἀπείραχτος
Καὶ δὲν τὰ φέρνεις σκοῦρα.

Αὐτὸ 'ναι, σεῖς συνάδελφοι,
Μὲ τὰ μεγάλα φυλλα
Καὶ μὴ μᾶς κάνετ' ἄξαφνα
Τὸ πρόβατο καμήλα.

Μὴ μᾶς χαλατε τὸ παιδί
Τὸ χρέος του 'σάν κάνη
Καὶ μὴν τὸ θυμιατίζετε
Ἀκόμη κί' ὅταν.....άνη.

Φυλάξετέ τα τ' ἔρθρας
Μικροὶ, μεγάλοι, ὅλοι
Κί' αὐτὰ ταιριάζουν μοναχά
Ἀν παίρναμε τὴν Πόλι.

Μὴν τὸ χαλατε τὸ παιδί,
Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία
Ἀκόμα μὴν τοῦ μάθετε
Τὴν αὐλοκολακεία.

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΩΣ ΛΟΧΑΓΟΣ

Εἰς τὴν γραφικωτάτην θέσιν Γουδί, ἐκεῖ ἔνθα ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς ὑπὸ σκιερὸν ἄλσος ἐγκαθίδρυσε τὸ κράτος του, καὶ ὅπου μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ ἴδωμεν τελουμένην τὴν πανήγυριν του ἐπὶ τὸ ἀργαῖκώτερον, ὡς συνήθως, με *συρτοὺς* καὶ *τσαούλια*, με *πίπιζες* καὶ ἄφθονον κατὰλυσιν *ρετσιγάτου*, ἐτελεῖτο προχθὲς ἀληθῶς ἑκτακτος διὰ τὸ ἔθνος τελετή.

Ὁ Διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου, ἐνώπιον τοῦ βασιλέως πατρός του, καὶ ὑπὸ τὰς ὀφεις τῶν ἐγκριτοτέρων ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν μας ἐδίδεν ὡς λοχαγὸς τοῖς ἐργάταις τῶν σκηνῶν γυμνάσια πρακτικὰς αὐτοῦ ἐξετάσεις· τὸν ὑπὸ τῆς φοβερᾶς

Τὸ τοιοῦτον ἀληθῶς πληροὶ χαρᾶς *συργοῦ* ἀπειλούμενον ἑλληνας, μεταδίδει δὲ αὐτῇ κρυφίως ἑλπίτα, ὡς ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἡ θέα τοῦ εὐσταλοῦς ἐκείνου νεανίου τῶν φυλακισμένων, πάροδον πέντε αἰώνων ἑλληνας διαδόχους δημοκρατικώτεροι καὶ ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ λόχου του καὶ ὁδηγῶν.

Ἄλλ' ὅλα αὐτά, μὴν εἶναι τύποι καὶ μόνον τύποι;

Μήπως τὸ ἀπαραίτητον ἐκεῖνο ἱερὸν πῦρ δι' οὗ δέον νὰ καταφλέγεται πᾶς βασιλεὺς διὰ τὰ στρατιωτικὰ τῆς πατρίδος του, ἐλλείπει ἐξ αὐτοῦ;

Μήπως τὰ γυμνάσια αὐτά τὰ ἔμαθε διότι ἔπρεπε νὰ τὰ μάθῃ, διότι τοῦ ἐπεβάλλετο τοῦτο;

Μὴ μέλλει, ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμα τοῦ πατρός του, μεθαύριον ὅτε θὰ περιβληθῇ τὴν πορφύραν καὶ θὰ φορέσῃ τὸ στέμμα, νὰ δείξῃ τὴν αὐτὴν ἀστοργίαν, τὴν αὐτὴν ἀδιαφορίαν πρὸς τὸν στρατὸν, δι' ἧς ὁ πατὴρ του κατάρθρωσε νὰ χάσῃ καὶ τὴν ὀλίγην θέσιν ἣν ἐν τῇ καρδίᾳ του κατεῖχεν;

Νὰ σᾶς εἰπῶμεν τὴν ἀλήθειαν, πολὺ τὸ φοβούμεθα.

Καὶ δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ τὸ φοβούμεθα, ὅταν βλέπωμεν ὅτι πᾶσα προσπάθεια καταβάλλεται ὅπως ἀποφεύγῃ πάντοτε πᾶσαν περιστάσιν, ἥτις θὰ ἡδύνατο νὰ τὸν συνδέσῃ στενότερον με τὸν ἀτυχῇ ὑπὸ ἔποψιν στοργῆς στρατὸν.

Καὶ ἐνὼ τυπικώτατα καὶ ἀνελλιπῶς ἐκτελεῖ πᾶσαν εἰς τὰ καθήκοντά του ὡς λοχαγοῦ ἀναγομένην ὑπηρεσίαν, ὅταν παρουσιασθῶσι περιστάσεις καθ' ἃς θὰ ἡδύνατο οὕτως εἰπεῖν νὰ συγχρωτισθῇ περισσότερον με τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς ὁ-

πλίτας τοῦ συντάγματός του, φροντίζουσι νὰ τὸν ἀπομακρύνωσιν αὐτῶν.

Οὕτω πέρυσιν, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πάσχα, ἥτις, ὡς γνωστὸν, εἶναι ἡ μόνη ἑορταζομένη ἐν τῷ στρατῷ ἐνθουσιωδῶς, οὐδενὸς ἐλλείποντος ἐξ αὐτῆς, ἀπὸ τοῦ διοικητοῦ μέχρι τοῦ τελευταίου ὑποδεκανέως, ἔλαβε 10 ἡμερὸν κανονικὴν ἄδειαν καὶ ἀπουσίασε.

Ἦδη δὲ ὅτε πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῶσι τὰ μεγάλα γυμνάσια οὐδὲν βεβαίως θέλει παρασταθῇ ἐν αὐτοῖς.

Ὁ στρατὸς ἐξετάζων αὐτὰ διαβλέπει καταβαλλομένας νῖδα τινὰ φαντασιολογικὰς προσομοιάς τῷ πατρί. Τερα τῆς δυστυχούς γυναικὸςδεμιᾶς περιπετείας τοῦ στρατοῦ τρόμος καὶ φόβος κατέλαβε ὅσαι διάγουσι κατὰ τὸν φῖτρατόπεδον οὔτε εἰς τὸ ἐν Λεπενῶν. ὕ ἐγένοντο μεγάλαι συγκεντρώ-

οῦ 1881 ἐπιστρατεῖαν ἐφάνη που εἰς τὰ γυμνάσια, οὔτε κατὰ τὴν τοῦ 1885.

Μυριάδες ἐπιστράτων προσεκλήθησαν ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅμως οὐδέποτε ἤξιώσε νὰ ἐξέλθῃ τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Ἰννα μεταβῇ εἰς τὰ μέλις βήματά τινα μακρὰν τοῦ γυμναζόμενα στρατεύματα, ὅπως διαχύσῃ διὰ τῆς παρουσίας τοῦ ὀλίγην ψυχὴν, ὀλίγην παρηγορίαν εἰς τοὺς ἐγκαταλείψαντας τὰ πάντα ὑπὲρ τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ θρόνου τοῦ πολὺ δὲ περισσότερον νὰ ἐξέλθῃ τῆς πρωτεύουσας.

Ἐκτὸς δὲ τούτου οὐδὲν ὀφείλει αὐτῷ ὁ Στρατὸς.

Οὐδεμίαν μεταρρύθμισιν, οὐδεμίαν βελτίωσιν.

Οὐδέποτε ἀνείμχθη εἰς τὰ τοῦ στρατοῦ ὡς ἀρχηγὸς τούτου.

Ὡς τὸ στρατὸς ἐννοεῖ κάλλιστα ὅτι μόνον διὰ τὸν τύπον φέρει τὸν τίτλον τοῦ Ἀρχιστρατήγου καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ.

Τοῦτο φοβούμεθα μήπως συμβῇ καὶ εἰς τὸν υἱόν.

Μήπως τὰ γυμνάσια ταῦτα εἰς ἃ ἡδὴ ἀσχολεῖται γίνονται ὅλα διὰ τὸν τύπον, καὶ μήπως ὁ στρατὸς δὲν εὕρῃ ἐν αὐτῷ, ὡς ὠνευροπόλει, τὴν στοργὴν ἧς τόσῃν ἔχει ἀνάγκην, καὶ ἧς οὐδέποτε παρὰ τοῦ βασιλέως πατρός του ἡξιώθη.

Μήπως καὶ ὁ υἱὸς ἐμφερόμενος ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀδιαφορίων διὰ τὸν στρατὸν αἰτήθημάτων τοῦ πατρὸς ὧν περιφανὴ δείγμα-

(17)

Ε Π Ι Φ Υ Λ Λ Ι Σ

(17)

ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΒΑΛ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Κατὰ μετάφρασιν

ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΑΠΟΚΡΕΩΣ

Ἡ Κάρμεν ἐπεσφράγισε τὰς τελευταίας αὐτῆς λέξεις διὰ σιωπῆς, καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Εἰς τὸ ὑπόγειον, οἱ πέντε πρωτοπυροφόροι μεθυμένοι, συνεπλάκησαν μετὰ τοῦ Ἀμερικανοῦ καὶ τὸν ἐκτύπησαν...

— Καθὼς κτυποῦν τὴν ἀπόκρηα . . . εἶπεν ὁ Σενέλ.

— Τὸν ἐπλήγωσαν, ἐξηκολούθησε λέγουσα ἡ Κάρμεν.

— Ἐλαφρῶς τὸ ξεύρομε, ἐψιθύρισε ὁ Ἰωσήφινος.

— Τὸν ἐφόνευσαν! εἶπε τέλος ἡ Κάρμεν μετὰ φωνῆς σιγηλοτάτης.

— Ψεύματα! ἐψέλλισεν ὁ Σενέλ.

— Ψεύματα! ἀνέκραξαν καὶ οἱ ἄλλοι τέσσαρες.

Ἡ Κάρμεν ἀνέτρεψε διὰ σφοδροῦ λακτίσματος τὴν σαινίδα.

Ἐφάνη ὁπὴ μαύρη καὶ ἐν τῇ ἀπολύτῳ σιγῇ ἥτις ἐπῆλθε, ἤκούσθη τὸ μονότονον καὶ ὑπόκωφον ἐκεῖνο ἄσμα περὶ οὗ ὠμιλήσαμεν ἥδη, συνοδευόμενον ὑπὸ περιοδικῶν κτύπων κάτωθεν τῶν δοκῶν.

Ἡ Κάρμεν ὕψωσε τὸ φῶς ὅπερ ἐγύθη καθέτως ἐπὶ τῆς ὁπῆς, εἰς τῆς ὁποίας τὸ βάθος ἐπεφάνη ἡ πελιδνὴ ὄψις τοῦ νεκροῦ.

Ὁ Ἰωσήφινος ἐγονυπέτησεν. Ὁ Δενιζάρ ἠθέλησε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν θύραν, ἀλλ' ἡ χεὶρ τῆς Κάρμεν τὸν ἔρριψε κλονούμενον εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου. — Ὁ Σενέλ ἦτο πελιδνὸς ὡς τὸ πτώμα.

— Γυναῖκα! γυναῖκα! ἀνέκραξε μετὰ τραχείας φωνῆς, σὺ τὸν ἐδόλοφόνησες!

Ἡ Κάρμεν ἔκυψεν ἐπὶ τῆς ὁπῆς καὶ ἔθεσε τὴν χειρὰ της εἰς τὰ στέρινα τοῦ νεκροῦ. Ὅτε δὲ ἀνηγέρθη, ἡ χεὶρ αὐτῆς ἔσφιγγε τὸ μετὰ χρυσῆς λαβῆς ἐγχειρίδιον τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσεν εἰς τὴν ὀστρεοπώλιδα τοῦ Σενέλ διὰ ν' ἀνοίγῃ στρεῖδρα.

— Ὁ φόνος διεπράχθη δι' ἐγχειρίδιον, εἶπεν, ἐξακολουθοῦσα τὴν ἀφήγησίν της μετὰ τρομακτικῆς ἀταραξίας. — Ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ἐγχειρίδιου τούτου εὕρισκονται κεχαραγμένα

τα πολλάκις παρέσχε, δὲν καταστῇ ἄξιος τῆς ἀγάπης τούτου.
Καὶ ὑπὸ τὰς πατρικὰς ὁδηγίας πολὺ πολὺ τὸ φοβούμεθα.

Λογχαῖας.

ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΩ ΙΩΣΗΦ ΜΟΜΦΕΡΡΑΤΩ.

Δὲν εἶναι μακρὰν ἀπ' ἡμῶν ἡ ἐποχὴ τῶν ἀγώνων τοῦ ριζοσπαστισμοῦ, καὶ πολλοὶ ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐνεργὸν τότε ἔλαβον μέρος ζῶσιν ἔτι.

Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ὑπῆρξε κατ' ἐξοχὴν ἐποχὴ αἰσθηματος, πατριωτισμοῦ, αὐταπαρνήσεως, εἶναι δὲ ἐκ τῶν λαμπροτέρων ἱστορικῶν περιόδων, ἃς ἐν τῷ βίῳ των οἱ λαοὶ δύνανται μεθ' ὑπερηφανείας νὰ ἐπιδειξώσιν. Ἐν αὐτῇ κατεδείχθη ὅτι ὁ λαὸς μας δὲν στερεῖται ὑψηλῶν αἰσθημάτων, ἔχει ἐμφυτον τὸ μεγαθύμον τοῦ χαρακτῆρος, εἶναι πρόθυμος εἰς θυσίας, τυγχάνων δὲ καλῆς διευθύνσεως δύναται ν' ἀναδειχθῇ ὑπέροχος εἰς φιλοπατρίαν καὶ ἀρετὴν.

Διὰ τὸν ριζοσπαστικὸν ἀγῶνα καὶ διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δικαιοῦται ἐξόχως νὰ σεμνύνηται ἡ Κεφαλληνία. Ἐν αὐτῇ ἐρρίφθησαν τὰ πρῶτα αὐτοῦ σπέρματα, καὶ τὸ ἔδαφος τῆς κατεδείχθη πρόσφορον πρὸς παραγωγὴν τῶν γενναιοτέρων ἰδεῶν.

Δικαιούμεθα λοιπὸν νὰ σεμνυνώμεθα διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ διὰ τοὺς ἐξόχους χαρακτῆρας, οἵτινες τὴν ἐλάμπρυναν καὶ ἐν αὐτῇ ἀνεδείχθησαν, ὑποβληθέντες προθύμως εἰς πᾶσαν θυσίαν. Ἐχομεν διὰ τοῦτο καὶ τὸ καθήκον νὰ διατηρήσωμεν καὶ μεταδώσωμεν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὴν μνήμην τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, πρὸς οὓς φόρος ἐκτιμῆσεως καὶ εὐγνωμοσύνης ὀφείλεται.

Εἰς τῶν γενναιοτέρων προμάχων τοῦ ἀγῶνός μας, εἰς τῶν πρώτων κηρύκων τοῦ δικαίου αὐτοῦ, εἰς τῶν ἰθυνόντων αὐτὸν κατὰ τὸ μᾶλλον ἔνδοξον καὶ ἐκλαμπρον αὐτοῦ στάδιον, ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἔσχον τὸ θάρρος, ἵνα προκινδυνεύωσιν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὑπῆρξεν ὁ Ἰωσήφ Μομφερράτος.

Ἡ Κεφαλληνία ἔρρηξε κραυγὴν ἄλγους ἐπὶ τῇ στερήσει τοῦ ἐξόχου πατριώτου, τοῦ ἀγογγύστως ὑποστάντος ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος ἐξορίας, καταδιωγμοῦ, στερήσεως καὶ παντοῖα δεινοπαθήματα, θερμότατα δ' ἐξεδήλωσε τὸ πένθος τῆς διὰ τὴν ἀπώλειαν τοιαύτης πολυτίμου ὑπάρξεως ἀπαρμιλλοῦ τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς.

τὸ μονόγραμμα καὶ τὰ οἰκόσημα τῆς μαρκησίας Φαρνέση, τοῦ πλέον τρελλοῦ πλάσματος τοῦ παπικοῦ Κράτους...

Ὁ Σενέλ ἐκράτει τὸ στήθος του δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ὠρθοῦντο.

— Τὸ ὑπόγειον τοῦ Ἀγρίου ἦτο πλήρες, ἐξηκολούθησεν ἡ Κάρμεν· ὁ φόνος εἶχεν ἑκατὸν μάρτυρας...

— Ἐλεος!... ἐψέλλισεν ὁ Σενέλ, ὅστις ἐγονυπέτησε παρὰ τὸν Ἰωσηφῖνον.

Οἱ ἄλλοι τὸν ἐμμήθησαν.

Ἡ φοβερὰ αὕτη καὶ πιστευτὴ κατηγορία, πεσοῦσα ἐν μέσῳ τοῦ σκότους τῆς διανοίας αὐτῶν, τοὺς κατέβαλε πεπεισμένους περὶ τῆς ἐνοχῆς των.

Ἦσαν καὶ οἱ πέντε γονυκλινεῖς περὶ τὸν λάκκον καὶ οἱ πέντε ὠχροί, καμπτόμενοι ὑπὸ τὰς βανάσους τοῦ συνειδότος καὶ τοῦ φόβου.

Ἡ μέθη ἥτις συγκεχυμένως ἔβλεπεν ἔτι εἰς τοὺς ἐγκεφάλους αὐτῶν ἀπέφραττε τὰς λεπτοτάτας διόδους, δι' ὧν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου φθάνει εἰς τὴν ἀμφιβολίαν ἀπέναντι καὶ τῶν πλέον ἐπιβαρυντικῶν ἀποδείξεων. Ἐκάμπτοντο ἡ μαρανθεῖσα διάνοιά των οὐδεμίαν εἶχε θέλησιν ἀντιστάσεως.

Ἡ Κάρμεν ἦτο ὀρθία ἐν μέσῳ αὐτῶν, ὠραία καὶ γαλήνιος.

Ἡ ὑπέροχος αὐτῆς ὑπερηφάνεια ἐταπείνου περισσότερον τὴν ἀπόγνωσιν τῶν ἡττημένων.

— Ἐλεος! ἐπανέλαβεν ὁ Σενέλ· εἴμεθα εἰς τὴν ἐξουσίαν σου.

Ἀμέσως ἀπὸ τοῦ θανάτου του συμπολιταὶ ἐν Ἀθήναις διαμένοντες, συμμεριζόμενοι τὴν γενικὴν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ ταύτῃ λύπην καὶ τιμῶντες τὴν μνήμην τοῦ ἀνδρός, ἀνέλαβον τὴν πρωτοβουλίαν ἐνεργείας, ἵνα, ὡς ἐλάχιστον τεκμήριον εὐγνωμοσύνης καὶ πρὸς αἰωνίαν αὐτοῦ μνήμην, ἐνεργήσωσι τὴν ἀνέγερσιν μνημεῖου ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ καὶ τὴν δημοσίευσιν τῆς βιογραφίας του, κοινῇ δαπάνῃ, ἐκρίθη δὲ ἀρμόδιον, ἵνα ἡ γενέτειρα νῆσος χρησιμεύσῃ ὡς κέντρον τῆς ἐνεργείας ταύτης καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ, συνέστη ἐνταῦθα κεντρικὴ ἐπιτροπὴ ἀποτελούμενη ἐκ τῶν κκ. Πλάτωνος Βέργια, Σπυρίδωνος Σερεμέτη, Γερασίου Ι. Πολυκαλά, Μιχαὴλ Ἀβλίου, Ε. Ι. Πατριζίου, Θεοδώρου Μαρκέτου, Χ. Ι. Κουρούκλη, Ἀνδρέα Ραζῆ, Θ. Π. Λουκέρη, Ἰω. Μαζαράκη, Ἡλία Βουτσιᾶ, Ἀνδρέα Προκόπη, Δ. Α. Δαβῆ, Ι. Α. Βρυώνη καὶ Λεωνίδα Ι. Μεταξᾶ, ἥτις, πεποιθὴς ὅτι ἐν τῇ ἐνεργείᾳ ταύτῃ διεργηθεὶς γενικὸν αἶσθημα, ἀπευθύνεται πρὸς τὸ κοινὸν αἰτούμενη τὸν ἑαυτοῦ.

Ἀργυστόλιον, 11 Μαρτίου 1889.

Ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ο ΣΠΑΝΔΟΝΗΣ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

κατὰ τοῦ Βασιλέως

Ἀπίστευτον ὅτι εἰς ἐκ τῶν συτακτῶν τῆς «Ἀκροπόλεως» ὠμίλησεν ἐν Κων)πόλει, ἐν τῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ, κατὰ τοῦ βασιλέως. Καὶ ἐν τούτοις εἶναι ἀληθές. Μανθάνομεν δὲ τοῦτο ἐκ τῆς ὑπουργικῆς «Παλιγγενεσίας» καταχωρησάσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 7509 τῆς 31 Μαρτίου ε. ε. τὴν ἐξῆς ἐκ Κων)πόλεως ἀλληλογραφίαν :

ΕΚ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΚΩΝ)ΠΟΛΙΣ τῇ 27 Μαρτίου.

(Ἰδιαιτέρα ἀλληλογραφία Παλιγγενεσίας)

Λυπηρὸν ἐπεισὸδον

(Κ) Περίλυπον διατελεῖ ἀπὸ τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς τὸ καθ' ἡμᾶς ὁμογενὲς δημόσιον, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ οἱ καλὴν ἀγωγὴν ἔχοντες ξένοι, ἕνεκα ἐπεισοδίου συμβάντος ἐν τῷ ἐνταῦθα Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ, ὅπου τῇ ἐσπέρᾳ

— Ἄν θέλετε ὅρκον!... προσέθεσεν ὁ Ἰωσηφῖνος.

Ἡ χεὶρ τῆς Κάρμεν κατεβιβάσθη καὶ ὁ τεταμένος δάκτυλος αὐτῆς ἔδειξε τὸ πτώμα.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὠνομάζετο Ἰάκωβος Οὐέστερν εἶπε·

— τὸν ἐφονεύσατε τὸ ἐσπέρας τῆς τρίτης τῶν ἀπόκρεω τοῦ 1826... Μεταξὺ μας περιττὸς εἶναι ὁ ὅρκος... ὅρκου ἂν αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ αὐτὴ ἡ ἡμερομηνία... Αὐτὸς εἶναι ὁ σιδηροῦς δεσμός!... δυστυχία εἰς ἐκείνον ὅστις θ' ἀποπειραθῇ νὰ τὸν διαρρήξῃ!...

Ἐνῷ δὲ προέφερε τοὺς λόγους τούτους μετὰ δυνάμεως, τὸ μονότονον ἄσμα ἔπαυσε ταυτοχρόνως μετὰ τοῦ κρότου τῆς σφύρας.

Ἡ χεὶρ τῆς Κάρμεν ἦτο εἰσέτι τεταμένη πρὸς τὸ πτώμα.

Τὸ σάνιδωμα ἔτριξε. Εἶδον τὸ πτώμα βραδέως καταπίπτον, εἶτα ἐξαφανιζόμενον, ἀφίνον ὅπην μέλαιναν καὶ κενήν.

Οἱ πέντε συνδαιτυμόνες, φθάσαντες μέχρι παροξυσμοῦ τοῦ τρόμου, ἐρρίφθησαν ὀπίσω μετὰ γρίκας, κρύπτοντες τὰ πρόσωπά των μεταξὺ τῶν χειρῶν αὐτῶν.

Ἡ Κάρμεν ἔμεινεν ἀκίνητος, — ἀλλὰ τὸ βλέφαρόν της ἔτρεμε· καὶ αἱ παρειαὶ τῆς ἐκαλύφθησαν ὑπὸ θανασίμου ὠχρότητος.

Ἀπὸ τῆς κενῆς ὁπῆς καὶ πλησιέστατα πρὸς τὸ ἄνοιγμα ἐξῆλθεν ἡ λαρυγγώδης ἐκείνη ἐπιφώνησις ἣν ἡ Κάρμεν εἶχεν ἀκούσει ὥρας τινὰς πρότερον, εἰς τὸν διάδρομον, καθ' ἣν σιγ-

τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνώπιον πολλοῦ ἀκροατηρίου, ἐν τῷ ὁποίῳ διεκρίνετο καὶ ὁ Γενικός ἡμῶν Προξένος κ. Ἐπαμεινώνδας Μαυρομμάτης, ὁ ἐνταῦθα παρεπιδήμων ἀπὸ τινος ἀντιπρόσωπος τῆς αὐτόθι ἐφημερίδος ἡ «Ἀκρόπολις» κ. Ν. Σπανδωνῆς ἠγόρευσε ἀπὸ τοῦ βήματος «περὶ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἀθηνῶν». Ἐμαθον λοιπὸν παρὰ τῶν κατὰ τὴν εἰρημένην ἐσπέραν παρευρεθέντων ἐν τῷ Συλλόγῳ, ὅτι ὁ κ. Σπανδωνῆς **ὄρεμῶς πολλὰ κατὰ τοῦ Βασιλέως ἡμῶν ἰδέα κατελά-** λησε, οὐδὲν παραλιπὼν νὰ προσάψῃ αὐτῷ **ἀξιό-** **μεμπτον ἐλάττωμα, ὡς καὶ κατὰ τῶν φοιτητῶν** τοῦ Πανεπιστημίου διὰ τῶν μελανωτέρων **παρα-** **στήσας αὐτοὺς χρωμάτων, ὡς καὶ κατὰ παντός,**

ὅ,τι σέδεσθε καὶ ἐφ' ᾧ καυχᾶσθε οἱ αὐτόθι. Τὸ ὁδυνηρὸν εἶναι, ὅτι εἰς καὶ μόνος ἐκ τῶν ἀκροατῶν εὐρέθη, ὅστις εἰς ἐνδειξιν διαμαρτυρίας ἀπεχώρησε τῆς αἰθούσης· οἱ δὲ μὴ ἀποχωρήσαντες ἀποκρίνονταί ὅτι οὐδὲν προσῆκεν αὐτοῖς νὰ πράξωσιν, ἀφοῦ ἡ ἀνεκτικὴ παρουσία τοῦ κ. Γενικοῦ Προξένου ἀπῆλλασσεν αὐτοὺς πάσης ὑποχρέωσεως διατρανοῦσα, ὅτι οὐδὲν τὸ ἀνευλαβὲς καὶ ἀντεθνικὸν συνέβαινε. Τῶντι οἱ πάντες μετ' ἀνυποκρίτου θλίψεως διηρωτῶντο, ποῖα ἄρ' ἔγε σκέψεις ὑπηγόρευσαν τῷ κ. Προξένῳ τὴν ἀνοχήν, ποῖα δὲ τὰ αἰτία, δι' ἃ εἰς οὐδὲν μέχρι σήμερον ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὑπαγορευομένων μέτρων προέβη ἡ Ἑλληνικὴ ἐνταῦθα Ἀρχή.

Τ Ω Ν Β Α Ι Ω Ν

Σὰρ χθὲς ἐπῆγε ὁ Χριστὸς ὅστην κώμη Βιβαρία
Κ2' ἀνάσιονε τὸ Λάζαρο ποῦταρ ἀποθαμμένος
Καὶ τοῦ πλυντὰρ τὰ πόδια του ἡ Μάρθα κ2' ἡ Μαρία
Μὲ μυρουδιᾶς καὶ μὲ Λο ο υ μ π ἔ ρ κ2' αὐτὸς φχαριστή-
[μέρος

Γ2' αὐτὴ τὴν περιποίησι φωνάζει ἔ ξ ω θ ε ὅ ρ ο
Κ ὅ ρ Λ ἄ ζ α ρ ε καὶ παρευθὺς πῶς ἔγεινε δὲν ἔξέρω
Κ2' ὁ Λάζαρος πετάχτηκε μὲ χῶματα στὴ μούρη
Καὶ τὰ σαστίσαι ὅλοι τους σ' αὐτὸ τὸ νταβατοῦρι.

Στοὺς μαθητὰς του ἔπειτα μὲν προσταγὴ μεγάλη
Δίνει γ2ὰ τὰ τοῦ φέρουτε ἕνα γερὸ πουλάρι
καὶ μ' ἐπιτηδεύετα σὰρ τὸν καμπούρη Ράλλη
Τὸν στρατηγὸν, ἐπάνω του ὁ κὺρ Χριστὸς σαλτάρει
Καὶ τράβα ὁ Πέτρος ἀπὸ ἔμπρὸς καὶ ἄλλοι σὰρ χαζοὶ
Βαρῶντας τὸ γαῖδουρι του οἱ ἄμιοιροι πεζοὶ
Καὶ κράζωντές του Ντὲ βρὲ ντὲ, ξεκίρησαν τὰ πᾶνε
Εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, κ2' ἐκεῖ τ' ἀπρὶ τὰ ψᾶνε.

Μὰ σὰρ μυρίστηκ' ὁ Λαὸς πῶς ἔνας πατριώτης
Ἐρχότανε, ποῦ σχίζεται γ2ὰ τὴν φτωχολογ2ὰ
Ἐνας ὅπου τὴν ἔκανε κ2' ἔχασε τὸ θεό της
Τὴν τυραννία, ἀρπαξε μυρίστραι καὶ κλαγγ2ὰ

Κ2' εὐθὺς μὲν διαδήλωσι μεγάλη τοῦ σκαρῶρει
Καὶ κράζωντάς του ὡσαυτὰ σ2ὰ χέρια τὸν σηκώνει
Ὅπως σὲ χροῖ2α παλαιὰ εἰμὲς τὸν Δελνη2άρρη
Ζητούσανε δὲ μάλιστα καὶ λόγο γὰ τοὺς βγάρη,

Καὶ ἔνας πλούσιος πολλὸ ποῦ λέγουνταρ Ζακχαῖος
Καὶ εἶχε ὡσὰν τὸν Τσιγκρὸ ἀλύπητον παρᾷ
Μα σὰρ τὸν Κίτσο Μπότσαρη κ2' αὐτὸς σπιθαμιαῖος
Θείων γὰ ἴδῃ τὸν Χριστὸν, σκαλώνει μὲν χαρὰ
Σὲ μὲν σικ2ὰ ποῦ ἦταρε εἰς ἕνα περιβόλι
Κ2' ἀπὸ ἐκεῖ ἐκύτταζε τὴ διαδήλωσ' ὅλη
Μὰ ὁ Χριστὸς τὸν σοδρτίσε κ2' εὐθὺς, Ζακχαῖε, λέει
Κοράκι θάρρω σπῆτι σου, καὶ ὅπου τᾶχει ἄς κλαίει.

Αὐτὰ γινήκανε σὰρ χθὲς καὶ σήμερα στοὺς τόπους
Τῆς Ἱουδαίας, ποῦ ζητῶν γὰ δόση ὁ Χριστὸς
Ἐν δεῖγμα ταπεινώσεως εἰς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους
Ἐπάνω σένα γάτ2αρο προβάλλει καθιστὸς,
Μὰ σήμερα γυρίζουνε ὅλοι τους μ' ἀμαξάδες
Χωρὶς κὰρ γὰ αἰσθάνωνται γ2' αὐτὸ νεροπὴ μὲν στάλα
Αὐτοὶ οἱ δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ ταρτουφδοσκοπιάδες
Ὅποδ τοὺς πρέπει πράγματι σ τ ὀ γ ἄ ἰ δ α ρ ο κ α θ ἄ λ α
Λογχίας.

μὴν προσεπάθει νὰ χῶσῃ ὑπὸ τὸ σανίδωμα τὰ ἴχνη τοῦ κακουρ-
γήματος αὐτῆς.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΟΥ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ μάμμη

Ἡ ἱστορία ἡμῶν συνδέεται πάλιν εἰς ἓν τῶν μεγάλων με-
γάρων τοῦ Μαράι. Ἡ διώροφος πρόσοψις ἔβλεπε πρὸς τὴν
ὁδὸν τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης, ἀφ' ἧς ἐν τούτοις ἐχωρίζετο διὰ
περιφράκτου αὐλῆς.

Ἦτο κτίριον ὑπερηφάνου καὶ στερεοῦ ρυθμοῦ. Κλίμαξ μετ'
ὀκτὼ βαθμίδων ἀνῆρχετο εἰς τὴν μεγάλαν πύλιν ἥτις ἠνοί-
γετο ἐπὶ προδόμου ἐστρωμένου διὰ λευκοῦ καὶ ἰοχρόου μαρ-
μάρου. Ὁ προδόμος οὗτος ἐφωτίζετο ἀνωθεν ἀπὸ μεγάλου
λαμπτήρος. Ἐφ' ἐκάστης δὲ βαθμίδος ὑπῆρχον ἀνθοδόγαι
ἐστερηνέμεναι πλέον ἀνθέων.

Ἐκατέρωθεν τῶν εὐρυχώρων μεσαναβάθρων, δύο θύραι
παρουσίαζον τὰς πλουσίας ραβδώσεις τῶν διπλῶν αὐτῶν θυρο-
φύλλων. Ἀλλ' οὔτε εἰς τὰς θύρας αὐτάς οὔτε εἰς τὴν εἴσοδον
τοῦ προδόμου ὑπῆρχον πλέον οἰκέται ἐν ἰδιαιτέρᾳ οἰκοστολῇ.
Τὰ πάντα ἦσαν ἀκίνητα, ἔρημα, σιωπηλά.

Τὸ χόρτον ηὔξανεν ἀναμέσον τοῦ λιθοστρώτου τῆς αὐλῆς

καὶ περὶ τὰς πλάκας αὐτοῦ ἐχάρασσε στενὰ χλόης πλαίσια.
Διὰ μέσου τῶν παρθύρων τῆς προσόψεως, διεκρίνετο τὸ
ἄμαυρον ξύλον τῶν κλειστῶν ἀλεξηνέμων.

Καὶ ἔξωθεν θλιβερὰ ἐντύπωσις παρήγετο εἰς τὸν διαβά-
την βλέποντα μίαν θύραν αἰωνίως κεκλεισμένην, ἀνωθεν τῆς
ὁποίας σφυρήλατοι γλυφαὶ ἐδείκνυν εἰσέτι τὰ συγκεχυμένα
λείψανα οἰκοσῆμου.

Τὸ πεπειραμένον ὄμμα οἰκοσημογνώστου θὰ διέκρινεν ὑπὸ
τὴν βεβήλωσιν τῆς σφύρας τοῦ 93, τὰ γνωστὰ σήματα ἐνδό-
ξου οἰκογενείας, ἀλλὰ τὸ ἀφηρημένον βλέμμα τοῦ βεβήλου
διωλίσθαιεν ἐπὶ τῶν λησμονηθέντων ἐκείνων ἐμβληματῶν καὶ
οὐδεὶς ἀνέστελλε τὸν δρόμον του διὰ νὰ συλλαβίσῃ τὰ γοτ-
θικὰ γράμματα τοῦ ρητοῦ ὅπερ περιέλιπτε περὶ τὸ ἐλλειψοει-
δὲς περίγραμμα τὴν ἱπποτικὴν αὐτοῦ κραυγὴν :

Ὁ Θεὸς σώζει τὸν Μαλλιεπρέ !

Ἦτο ἀληθῶς τὸ μέγαρον τοῦ Μαλλιεπρέ, τὸ μέγα μέ-
γαρον—διότι, ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ'. ὁ Ραοὺλ δούξ τοῦ
Μαλλιεπρέ, πατρίκιος τῆς Γαλλίας, μεγιστάν τῆς Ἰσπανίας
πρώτης κλάσεως καὶ ἰσχυρότατος ἐν τῇ αὐλῇ, ἦτο τότε
ἰδιοκτῆτης αὐτοῦ, καθὼς καὶ πάντων τῶν κτημάτων τοῦ πρω-
τοτόκου κλάδου.

Τὸ μεγαλειότερον μέρος τῶν ἀπεράντων κτιρίων ἦτο ἀκα-
τοίκητον. Εἰς μόνος ἐνοικιαστὴς κατεῖχε τὸ κυριώτερον δια-
χώρισμα. Ἦτο δὲ οὗτος ξένος, Ἀγγλος πιθανῶς, — ὁ Κ.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

Εἰς τὴν ἰδιωτικὴν γενναιοδωρίαν καὶ φιланθρωπίαν ὀφείλονται ἀληθῶς παρ' ἡμῖν ἔργα, τὰ ὅποια οὐδέποτε θὰ συνετελοῦντο ἀφινόμενα εἰς τὴν κυβερνητικὴν πρόνοιαν.

Ἀκαδημαῖαι καὶ Πανεπιστήμια, Πολυτεχνεῖα, Ὀρφανοτροφεῖα, Βρεφοκομεῖα, Ἀστεροσκοπεῖα, Φρενοκομεῖα, Πτωχοκομεῖα, Φυλακαὶ, Νοσοκομεῖα, Παρθεναγωγεῖα, Μέγαρα ἐκθέσεων, Βιβλιοθήκαι, κλπ. πολυδάπανα ἰδρύματα ὀφείλονται εἰς τὴν ἰδιωτικὴν γενναιοδωρίαν. Ἄν αὕτη δὲν ὑπῆρχε, θὰ ἐβλέπετε τὰς Ἀθήνας πόλιν, ὡς μόνον δόξαν αὐτῆς ἔχουσιν τὰ ἱερὰ ἐκεῖνα λείψανα τοῦ Παρθενῶνος καὶ ὡς μόνον κόσμημα μερικῶς φιλημονικῶς οὐρητήρια.

Κατ' ἐπιφάνειαν οὐδὲν σχεδὸν ἔχομεν νὰ ζηλεύσωμεν ἐν εὐρωπαϊκῇ πόλει τρίτης τάξεως. Ὅλα τὰ ἔχομεν καὶ οἱ φιλάνθρωποι μας ἐξήντησαν πλέον τὴν φιλανθρωπικὴν ἀρχεβουλίαν των.

Ἐν τούτοις, ἐν μέσῳ τόσων ἐκπαιδευτικῶν ἡμῶν ἰδρυμάτων κινδυνεύουν τὰ παιδιὰ μας νὰ μείνουν ἀγράμματα.

Πικρὰ ἡ ἀλήθεια, αὕτη, ἄλλ' ἀληθὴς ἀλήθεια.

Γνωστὸν ὅτι αἱ λαϊκαὶ τάξεις παρ' ἡμῖν διακρίνονται διὰ τὸ πολύτεκνον τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν.

Λοιπὸν εἶναι μέγα καὶ δύσλυτον ζήτημα δι' ἓνα πατέρα οὐ μόνον τὸ τῶν διδάκτρων ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν βιβλίων τῶν ἱποίων ἠΰξησεν ἡ πληθὺς καὶ μετὰ πάντα προβιβασμὸν εἰς ἐξετάσεις ἀπαιτεῖται ἱκανὴ ἀφίμαξις τοῦ ἰσχνοῦ βχλαντίου τοῦ πατρὸς πολυμελοῦς οἰκογενείας, διὰ νὰ προμηθευθῇ τὰ νέα βιβλία διὰ τὸ παιδί του. Ὁ διδάσκαλος ὅσον ἐπιμελὴς καὶ ἂν ᾖ καὶ ὁ μαθητὴς, ὅσον εὐχαριστημένος καὶ ἂν ᾖ καὶ ἐξ αὐτοῦ τῷ λέγει: — Δὲν ἔχεις βιβλία, δὲν δύναμαι νὰ σὲ δεχθῶ.

Καὶ οὕτω χάνονται τόσαι εὐφυεῖς παιδικαὶ τίς οἶδε ὅποιον ἔχουσαι μέλλον.

Περιέλθετε κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους μίαν καθημερινὴν τὰς συνοικίας τῆς πόλεως, ὅπου κατοικοῦν πτωχαὶ ἐργατικά οἰκογένειαι καὶ θὰ ἴδῃτε, τώρα ὅτε ἐπικρατεῖ εἰς τα παιδιὰ τὸ παιγνίδι τοῦ ἀετοῦ, πόσοι καὶ πόσοι σμυρνοὶ πετοῦν εἰς τὰ ὕψη κρτυόμενοι παρὰ τῶν ἐξ ἀνάγκης σχο-

Οὐίλλιαμς, ὅστις εἶχε μεθ' αὐτοῦ δύο ὑπνρέτας καὶ γέροντά τινα δν ἐνόμιζον πατέρα του.

Τὰ τέσσαρα ταῦτα πρόσωπα ἔζων ἐν μεγάλῃ ἀπομονώσει. Ποτὲ δὲν ἐφαίνετο ὁ γέρον, ὅστις ἐξήρχετο μόνον κατὰ μακρὰ διζλιέμματα, ὅπως ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα, ὑπὸ τὰ ἀδιαπέραστα φυλλώματα τοῦ κήπου.

Οἱ δύο ὑπνρέται, κόσμιοι καὶ ἀξιοπρεπεῖς, εἶχον μετὰ τοῦ θυρωροῦ τοῦ μεγάρου μόνον τὰς ἀπολύτως ἀναγκαίας σχέσεις. Ἐφαίνοντο, ἐν πάσῃ περιστάσει, ἐπιφυλακτικοί, διακριτικοί, σιωπηλοί.

Ὁ κύριος Οὐίλλιαμς τέλος ἐξήρχετο ἐνίοτε, ἀλλὰ δὲν ἐδέχετο ποτὲ κανένα.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὅπισθεν τῶν κλειστῶν ἀλεξηνέμων τῶν ὑψηλῶν παραθύρων, ἤκούοντο αἶφνης μανιώδεις ἢ θρηνώδεις ὠρυγαί.

Τοῦτο διήρκει ὀλίγον, μόλις δὲ οἱ γείτονες ἐλάβανον καιρὸν νὰ ταρχθῶσι καὶ τὰ πάντα ἐπανήρχοντο εἰς τὴν σιγάν.

Διεδίδετο ὅτι ἐνοικιάζων τὸ μέγαρον παρὰ τοῦ ἐπιστάτου τοῦ κ. Κομπὰν Μαλλιεπρὲ, ὁ κ. Οὐίλλιαμς εἶχε θέσει καὶ ὄρον, ὅτι τὸ συμβόλαιον θὰ ἐθεωρεῖτο ἄκυρον, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἕτερος ἐνοικιαστὴς ἤθελεν ἔλθαι νὰ συμμερισθῇ μετ' αὐτοῦ τὴν κατοικίαν, ἧς ἐν τούτοις κατεῖχε μόνον ἐλάχιστον τμήμα.

Ἐν τούτῳ ὑπῆρχε τι τὸ παράδοξον. Οἱ γείτονες ὑπώ-

λαζόντων παίδων καὶ τὸ μάγκευμα γενικὸν γίνεται μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἄλλων συστηματικῶν μαγκῶν. Εἰς οὐδεμίαν εὐρωπαϊκὴν πόλιν πεπολιτισμένου Κράτους, οὔτε εἰς αὐτὰς τὰς τουρκικὰς, βλέπει τις εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τριόδους καὶ τὰς μάνδρας τόσα παιδιὰ παίζοντα δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Ἡ θὰ ἐργάζωνται ἐκεῖ ἢ θὰ εἶνε εἰς τὸ σχολεῖόν των. Οὕτω παρ' ἡμῖν ὅ,τι γνωρίζει ἡ ἐσχάτη μάγκα μανθάνει καὶ τὸ παιδί τῆς οἰκογενείας τοῦ λαοῦ, ἐν ὑπαίθρῳ ἀσκούμενον εἰς τὸ μέγα σχολεῖον τῆς διαφθορᾶς.

Ἀνάγκη νὰ διορθωθῇ τὸ κακόν.

Εἰς τοὺς ἐντελῶς ἀπόρους καὶ ἀστέγους παῖδας παρέχεται ἡ φιλάνθρωπος συνδρομὴ τοῦ Παρναστοῦ καὶ σώζει αὐτοὺς καὶ τοὺς προπαρασκευάζει πολίτας χρηστοὺς διὰ τὴν κοινωνίαν. Ἀς ἀποφασίσουν οἱ δυνάμενοι τὴν ἰδρυσιν ἐτέρου σωματείου ἀναλαμβάνοντος νὰ χορηγῇ ἐκπαιδευτικὰ βιβλία καὶ ἄλλα χρεώδη εἰς τὰ τέκνα τῶν μὴ εὐπορουσῶν οἰκογενειῶν τοῦ λαοῦ, ἰδίᾳ δὲ τῶν πολυμελῶν. Θὰ ᾔτο ἄξιον τὸ ἔργον, διότι τώρα μάλιστα μετὰ τὴν φορομανίαν τοῦ κ. Τρικούπη καὶ μετὰ τὴν ἀναπαράδξιν ἥτις βασιανίζει τὰς ἐργατικὰς τάξεις, εἶναι ἀδύνατον νὰ περισσεύσῃ τι καὶ διὰ πνευματικὴν τροφήν.

Ταῦτα γράφων ἀναμένω τὴν γνώμην καὶ ἄλλων οἰκογενειάρχων.

Οἰκογενειάρχης.

ΚΑΛΟΓΗΡΙΚΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Τὰ «Πευκάκια» εἶναι συνοικία ρωμαντικὴ. Τὸ δασύλλιον αὐτῶν γνωρίζει πολλὰ μυστικά πλήρη ποιήσεως καὶ εἰδυλλίου. Ἐκαστον δενδρύλλιον ἔχει ἔσως τὴν ἀμαδρυάδα αὐτοῦ καὶ ὁ Ἔρως ἐμφωλεύων ἐκεῖ τανύει τὸ τόξον του ἐπιτυχῶς πάντοτε. Δὲν τοῦ διαφεύγει θῦμα. Ἐστησεν ἐκεῖ τὸν θρόνον του καὶ κυριαρχεῖ ὅλων τῶν πέριξ συνοικιῶν, ἐν αἷς κατ' ἐξοχὴν θαμίζει ἡ σφριγλητὴ καὶ φίλεως νεότης.

Τὸ πᾶν ἀποπνέει ἐκεῖ ζωὴν, ἀγάπην, ἔρωτα, φιλότητα καὶ ἡ αἶψα ζεῖδωρος καὶ ὁροσερὰ φέρουσα τὸ ἄρωμα τοῦ θύμου τῶν ὀρέων εἰς τὰς πτέρυγας τῆς διαχέει τὴν ζωὴν εἰς τὰς

πτευσαν ἀορίστως μυστήριον ὀπισθεν τῶν μυχῶν ἐκείνων καὶ σιωπηλῶν τοίχων.

Ἄλλ' ἐὰν ὑπῆρχε μυστήριον τὸ φιλεπερίεργον καὶ πῶς ἐπαρχιωτικὸν πνεῦμα τῶν πέριξ ἀγαθῶν ἀνθρώπων δὲν εὐρισκὲ που φῶς διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς αὐτό. — Ὁ θυρωρὸς, τοῦ ὁποῦ τοῦ θυρωρεῖον, στρυμωμένον εἰς μίαν γωνίαν τῆς αὐλῆς, ἐφύλαττε πάντοτε τὴν θύραν τοῦ ἐπιμελῶς κεκλεισμένην εἶχε καὶ αὐτὸς ψυχρὰν τὴνδψιν καὶ μὴ ἐνθαρρύνουσιν τοὺς θέλοντας νὰ τοῦ πάρουν λόγια. — Ἦτο ἀνθρωπος πεντήκοντα ἐτῶν, ἀθλητικὸς τὸ σῶμα, τοῦ ὁποῦ αἱ μιζοπόλιοι τρίχες, μακραι καὶ ἀτακτοποίητοι, ἐπιπτον ἐπὶ χιτῶνος βρετανοῦ χωρικοῦ.

Εἶχε βλέμμα σταθερὸν καὶ θλιβερόν. — Ὁ φυσιογνώμων θὰ εὕρισκεν ἀγαθότητα ἐπὶ τοῦ μετὰ γρχμῶν τραχυτάτων πλατέος αὐτοῦ προσώπου, ἀλλ' οἱ γείτονές του δὲν ἔβλεπον ἐν αὐτῷ εἰμὴ τὰς χονδρὰς ὀφρὺς του καὶ τὴν ἀγρίαν πλησμονὴν τῆς κόμης αὐτοῦ.

Οὐδόλως ἐπλησίαζον αὐτόν.

Κατῶκει μόνος εἰς τὸ θυρωρεῖον ὅπου εἰργάζετο τὴν ἡμέραν καὶ μέρος τῆς νυκτὸς εἰς τὴν τέχνην τοῦ κιγκλιδιοποιοῦ. Ὡνομάζετο Ἰωάννης Μάριος Βιότος.

Καθ' ἐκάστην πρωτὴν καὶ ἐσπέραν, ὁ Βιότος ἀπουσίαζε μίαν ὥραν. Ὁ Ὡβερνιάτης τῆς γωνίας κατεῖχεν θυρωρεῖον κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐπ' ἀμοιβῇ.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ὁ Ὡβερνιάτης αὐτὸς, ἦτο, ἕνεκα τούτου, τὸ κέντρον πατῶν τῶν περιεργειῶν τῆς συνοικίας. Ἄλλ' ἐκτὸς

φλέδας τοῦ εἰσπνέοντος ἀρωματώδης καὶ γλυκερὰ καὶ σείουσα τὰ φύλλα τῶν νεαρῶν δενδρυλλίων παράγει ἐν τῇ προσψαύσει αὐτῶν πρὸς ἄλληλα τὸν ἦχον μυστηριωδῶν φιλημάτων.

Ἐπὶ τὴν ἐπήρειαν τοιαύτης ἀτμοσφαίρας ἡδονικῆς ὑπεκκαιοῦσης γλυκὺ πῦρ ἐν ταῖς φλεβίαις καὶ ταῖς αἰσθήσεσι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀπαθεστέρου καὶ ψυχροτέρου θνητοῦ, ἐν τῇ γειτνιασει τῆς φωλεᾶς τοῦ ἔρωτος καὶ ἐκτεθειμένους ἐκ τοῦ συνεγγυς εἰς τὰ αἰχμηρὰ καὶ ἀλάνθαστα αὐτοῦ βέλη τί ἠθέλατε νὰ κάμῃ ἀτυχὴς ρασοφόρος;

Μὴ καὶ οὗτος δὲν εἶναι θνητὸς καὶ δὲν ἔχει αἰσθήσεις, ὡς πᾶς ἄλλος ἐξ ἡμῶν, ἢ μὴ ἢ περὶ αὐτὸν πλήρης ζωῆς καὶ ἔρωτος φύσις ἢ εἰς μυρίας γλώσσας λαλοῦσα εὐθὺς εἰς ἐξέγερσιν τῶν αἰσθήσεων δὲν ἐγνώριζε καὶ τὴν γλῶσσαν τῆς καρδίας του;

Ἡ μήπως τάχα τὸ μέλαν καὶ τραχὺ ράσον ἔπρεπε νὰ ᾔναι ἄτρωτος θώραξ εἰς τὰ βέλη τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀφροδίτης;

***

Πολλὰ βεβαίως μυστικά κρύπτει τὸ σύσκιον καὶ τερπνὸν δασύλλιον καὶ αἱ περὶ αὐτὸ συνοικίαι ἀλλὰ τὸ μάλλον ἐποικοδομητικὸν διὰ τὰς ψυχὰς, ἐν ἡμέραις μάλιστα προσευχῆς καὶ μετανοίας, εἶναι τὸ καλογηρικὸν εἰδύλλιον.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος, ὁ Ποσειδῶν τῆς χριστιανωσύνης, εἰς λατρείαν τοῦ ὁποίου ὠρίσθη τὸ ἄλσος καὶ ἡγέρθη βωμὸς, πλήρους ὀργῆς βεβαίως καὶ ἀγανακτήσεως βλέπει τὴν λατρείαν ἐτέρας θεότητος, τοῦ σφριγαλοῦ καὶ παραφόρου ἔρωτος, ἀναίδην τελομένην ἐν τῷ ἱερῷ αὐτοῦ ἐδάφει, ἀλλὰ θὰ ἐξηγέρθησαν φρίσσουσαι αἱ τρίχες τῆς πολιᾶς αὐτοῦ γενειάδος ἐξ ἱερᾶς ἀγανακτήσεως ὁπότεν εἶδε καὶ αὐτὸν τὸν μυσταγωγὸν τῆς λατρείας αὐτοῦ, τὸν θύτην καὶ λειτουργὸν τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ, λειποτακτοῦντα ἐκ τῆς λατρείας του ἢ μιαινόντα τὰ ἱερὰ αὐτοῦ καὶ θύοντα τῷ ἔρωτι καὶ τῇ μητρὶ αὐτοῦ ἀναίδην καὶ ἀπροκαλύπτως, ὡς οἱ λοιποὶ ἄσεβεις λάτρεις τῆς ὕλιστικῆς θεότητος.

Ἐν τούτοις ὁ ἀγαθὸς ἱερομόναχος, χάριν τοῦ αὐστηροῦ ἀσκητικοῦ βίου ὃν ἀπαιτεῖ τὸ ἱερὸν σῆμα, ὅπερ φέρει καὶ ὁ γηραιὸς ἐν ἀγίοις πάτρων αὐτοῦ, ὃς διακονεῖ, δὲν ἐννοεῖ ν' ἀπαρνηθῇ τὴν λατρείαν τῆς πολυθελήτρου θεότητός του.

Καὶ ἀντὶ νὰ προσδοκᾷ τὸν παράδεισον καὶ ν' ἀναμένῃ

ἵνα ριφθῇ ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἀβραάμ, ὃς δὲν γνωρίζει καὶ αἵτινες θὰ ᾔναι βεβαίως ψυχραὶ καὶ κατεσκληκυῖαι, ὡς ἀγκάλαι γέροντος, προτιμᾷ νὰ ρίπτηται εἰς τὰς ἀληθεῖς καὶ πραγματικὰς καὶ ἄλλως τόσῃ θερμὰς καὶ ἀπαλὰς ἀγκάλας θνητῆς τινος καλλονῆς.

***

Τὸ εἰδύλλιον εἶναι ἀπλοῦν, ἤρεμον καὶ ἀνευ ἐπεισοδίων καὶ θορύβου, ὡς ὁ μοναστικὸς βίος.

Ἐκεῖνος εἶναι χρυσοῦν τῆς Ἐκκλησίας ἄνθος. Ἀλλὰ καὶ ἀποπνέει ἀρώμα εὐσεβείας ὡς *γαρύφαλον*.

Ἐκείνη, εἰκοσιεξαέτις μόλις, ξανθή, ἀποκαλεῖται παραδόξως *σεβαστή*, ὅπερ δὲν ἀπαιτεῖ βεβαίως νὰ ᾔναι καὶ τοιαύτη ἐν ᾧ ἄφ' ἑτέρου δικαιολογεῖ τὴν ἀγάπην τοῦ ἱερομονάχου πρὸς ἀτομικότητα *σεβαστὴν*—τρελλαίνεται διὰ τὸ ὄξυ καὶ μεθυστικὸν τοῦ *γαρυφάλου* ἀρώμα.

Καὶ ἔστησαν τὴν φωλεάν αὐτῶν αἱ δύο ἡγαπημέναι τρυγόνες ἐκεῖ παρὰ τὸν ναὸν τοῦ προστάτου ἀγίου καὶ ἐν τῇ συνοικίᾳ τῶν ἐρώτων.

Τὸ εἰδύλλιον ὅμως τῶν ἀκάκων τρυγόνων ἐκίνησε τὸν χόλον τῶν ὑπεράγαν ζηλωτῶν τῆς ἐγκρατείας καὶ τοῦ ἀγρίου καὶ αὐστηροῦ ἀσκητικοῦ βίου.

Καὶ ἤλθον νὰ ταράξωσι τὰς διαχύσεις καὶ τὸν ὁμαλὸν ροῦν τοῦ βίου αὐτῶν διὰ καταγγελίας πρὸς τὴν ἐπισκοπικὴν ἐπιτροπὴν.

Ἀλλὰ εἰς τοὺς κακεντρεχεῖς καὶ φθονεροὺς τούτους τὰ σεβαστὰ τῆς ἐπιτροπῆς μέλη δὲν δίδουσι προσοχὴν καὶ ἄχρι τοῦδε ἀφῆκαν ἀνενόχλητον τὸ ἐρωτύλον καὶ τρυφερὸν ζεύγος, τὸ *χρυσὸν ἄνθος* τῆς πίστεως καὶ τὴν *σεβαστὴν* νεορᾶν...

Ἐθεώρησαν βεβαίως σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν τὸ νὰ ταράξωσι τοὺς ἔρωτας ἀθώου ζεύγους τρυγόνων, μηδὲν κακὸν ἐργασαμένων...

Καὶ πάνυ δικαίως καὶ εὐλόγως..

Δὲν γνωρίζομεν τί λέγει καὶ ὁ πανιερώτατος ἅγιος Μεσσηνίας Προκόπιος. Πιστεύομεν ὅτι ἔχει τὴν αὐτὴν ἰδέαν... *Ὁδὸς ἔρως συνέζυξεν ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω...*

***

τῆς ἐχεμυθίας τῶν ἐντίμων τέκνων τῆς Ὠθερνίας ἥτις εἶναι παροιμιώδης, καὶ εἰς τὴν οὐδόλως πιστεύομεν, ὁ ὀρεινὸς εἶχε τοὺς λόγους του διὰ νὰ σιωπᾷ — δὲν ἤξευρε τίποτε.

Τοῦτο μόνον ἠδύνατο νὰ εἶπῃ, ὅτι, καθ' ἑκάστην, ὁ Γιάννης ἄφινε τὸ θυρωρεῖόν του κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν μετ' αὐστηρᾶς ἀκριβείας καὶ ἐπορεύετο πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ μέρος.

Τὸ μέρος τοῦτο ἦτο ἡ δεξιὰ πτέρυξ τοῦ μεγάρου.

Ἐν ἔτος πρότερον εἶχον ἰδεῖ, περὶ λύχνων ἀφᾶς, ἀρχαῖκόν διφρον σταθέντα πρὸ τῆς αὐλείου θύρας τοῦ μεγάρου. Ὁ διφρος οὗτος περιεῖχε γυναῖκα ἀποξηρανθεῖσαν ἐκ τοῦ γήρατος. Νεᾶνις δὲ εἰκοσιδύο ἐτῶν, ὠραία ἄλλ' ὥχρὰ καὶ ὥσει ἀπολελιθωμένη ἦτο παρ' αὐτῇ.

Ὁ Γιάννης εἶχε βοηθήσει τὴν νεάνίδα νὰ καταβῇ καὶ ἔφερε τὴν γραῖαν ἐπὶ τῶν βραχιόνων του μέχρι τοῦ διαχωρίσματος τῆς δεξιᾶς πτέρυγος.

Ὁ διφρος περιεῖχεν εἰσέτι ἕνα νέον μετὰ χαρακτηριστικῶν θαυμασιῶς εὐγενῶν, ἀλλ' ἐξηντημένων καὶ μαρνανθέντων, — καὶ ἐν κοράσιον δεκαεὶ ἐτῶν, μὲ μορφὴν ἀγγελικὴν, τοῦ ὁποίου τὸ θελκτικὸν μειδίαμα ἐμετρίαζε τὸ ἀπαίσιον καὶ θλιβερόν τῆς βωβῆς ἐκείνης ἀφίξεως.

Ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου δὲν ἐπανεῖδον πλέον οὔτε τὴν γραῖαν, οὔτε τὴν μεγαλειτέραν τῶν δύο νεανίδων. Εἰσῆλθον

εἰς τὸ μέγαρον. Ἀπῆλθον τὴν νύκτα ἢ ἦσαν ἐντὸς αὐτοῦ εἰσέτι; — Οὐδεὶς ἤξευρε.

Ἡ νεωτέρα τῶν δύο ἀδελφῶν καὶ ὁ ὠραῖος νεανίας ἐξήρχοντο κατὰ πᾶσαν πρωΐαν καὶ ἐπανήρχοντο κατὰ πᾶσαν ἑσπέραν. Ἐφαίνοντο πολὺ πτωχοί. Ὁ νέος ἦτο ἐνδεδυμένος ὡς ἐργάτης, τὸ δὲ ὠραῖον κοράσιον ἔφερε τὴν ἐνδυμασίαν τῶν τέκνων τοῦ λαοῦ, ἅτινα δὲν ἐπλούτισε τὸ αἶσχος.

Μόνος ὁ Γιάννης ἐγνώριζε τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας ταύτης. — Παρ' αὐτῇ μετέβαινεν ὅταν ἀπῆρχετο τοῦ θυρωρείου του.

Εἰς τρόπον ὥστε, μεταξὺ τῶν πτωχῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, καθὼς καὶ μεταξὺ τοῦ πλουσίου Ἀγγλου καὶ τῆς κοινῆς περιεργείας παρενετίθετο πυκνὸς πέπλος μυστηρίου..

Καὶ ἡ ἀπέραντος κατοικία ἐφαίνετο νεκρά. Ἡ πνοὴ τῶν μυστηριωδῶν αὐτῆς ἐνοίκων δὲν ἤρκει ὅπως θερμάνῃ τὴν ἀχανῆ ἐρημίαν τῆς. — Οἱ μεγάλοι τοῖχοι αὐτῆς ὑφούντο ψυχροὶ καὶ ζοφεροὶ ἐπὶ δύο σιωπηλῶν ὁδῶν. — Ἡτὸ τι ὠραῖον ἀλλὰ πένθιμον καὶ στυγνὸν, παγόνον τὴν καρδίαν.

(Ἀκολουθεῖ).

Χαρακτηριστικὸν καὶ τοῦτο τῆς ἐποχῆς καὶ ἐποικοδομη-
τικὸν λίαν πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν τοῦ λογικοῦ ποιμνίου
τῆς πόλεώς μας...

ΠΟΙΗΤΙΚΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ

“ΡΑΜΠΑΓΑΣ,”

Αὔριον (Δευτέρα, 3 Ἀπριλίου) μέχρι τῆς ἐσπέρας
γίνονται δεκτὰ ποιήματα διὰ τὸ ποιητικὸν διαγώνισμα
τοῦ «Ραμπαγᾶ». Ὅσα θ' ἀποσταλῶσι πέραν τῆς ὁρι-
σθείσης αὐτῆς προθεσμίας δὲν θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει.
Ὅλα τ' ἀποσταλέντα διὰ τὸ διαγώνισμα ποιήματα θὰ
δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς Πέμπτης, τὸ ὁποῖον
θὰ περιέχῃ καὶ δελτία ψηφοφορίας μετὰ τῶν καταλλή-
λων ὁδηγιῶν.

ΠΡΟΟΔΟΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥ

Ἡ μικρὰ συνάδελφος **Χώρα** εὐρύνει ὁλοὲν τὴν κυκλο-
φορίαν αὐτῆς καὶ ἐνταῦθα καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας ἰδίως ὅπου
ἐπικρατεῖ τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ἀπὸ τίνος ἤρξατο πολὺ ἀναγινωσκόμενον τὸ ἰδιόρρυθμον
τοῦτο φύλλον, ὅπερ οὐδενὶ χαριζόμενον γράφεται διὰ ραγδαίου,
σφοδρῶ καὶ θαρσαλεωτάτου ὅρους, λέγον πάντοτε τὰ σῦκα
σῦκα καὶ τὴν σκάφην σκάφην μετὰ παρρησίας μοναδικῆς καὶ
πατάσσον ἀμειλίκτως πάντα ἀντίπαλον.

Εἰς πολλὰ σκανδαλώδη ζητήματα διεκρίθη τὸ φύλλον
τοῦτο πρῶτον πάντων πληξάν ὅπου ἄλλαι συνάδελφοι ἐδί-
σταζον νὰ πληξῶσιν. Εἶναι φύλλον ὅζον πυρίτιδος, φύλλον
πυρὸς μεστὸν, ὅπερ τίς οἶδε ὅποιον πρόσωπον σπουδαῖον εἶναι
προωρισμένον νὰ διαδραματίσῃ μίαν ἡμέραν ἐν τῇ ἐφημεριδο-
γραφικῇ ἡμῶν φιλολογίᾳ.

Ὁ διευθυντὴς αὐτοῦ κ. Σακελλαριάδης, ἀκεραίου χαρα-
κτῆρος ἄνθρωπος καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ καλάμου αὐτοῦ
σεβόμενος κέκτηται σύναμα ὅλην τὴν ἰκανότητα καὶ δραστη-
ριότητα ἥτις ἀπαιτεῖται διὰ τὴν διεύθυνσιν πολιτικῆς ἐφημε-
ρίδος καὶ ἴσως δὲν θὰ βραδύνωμεν νὰ ἴδωμεν μετὰ τόσῃν εὐρυ-
σιν κυκλοφορίας τοῦ φύλλου του (3,500 φύλλα καθ' ἑκάστην)
ἐπεκτεινόμενα τὰ ὅρια τῆς ἐφημερίδος του συμφώνως πρὸς τὰς
σημερινὰς ἀπαιτήσεις τοῦ δημοσίου τοῦ θέλοντος ἐν τῷ εὐ καὶ
τὸ πολὺ.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Τὰ πρωταπριλιάτικα τῶν ἐφημερίδων.—Τινὲς
τῶν σπουδαίων συναδέλφων δὲν παρέλειψαν καὶ ἐφέτος τὴν
δημοσίευσιν πρωταπριλιάτικων ψευμάτων. Ἡ **Νέα Ἐφημε-
ρίς** ἐπενόησε μεγάλην ψευδομάχην ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἀρεως,
ἀλλὰ καὶ ἂν εὐρέθη πιστεύσας τις τὴν εἰδησίην της δὲν θὰ εἶχε
τὴν γενναϊότητα νὰ μεταβῇ ἐκεῖ χθὲς συγκροτῶν **ἀληθὴ μά-
χην** κατὰ τοῦ μαινομένου κονισάλου ὅστις ἤγειρε φεβερὰ ἀπο-
τυπλωτικά νῆφη, πρὸς δόξαν τοῦ δημάρχου μας.

Ἡ **Ἐφ. μερίς** ἐπέτυχε καθ' ἡμᾶς ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην
συνάδελφον, διότι μᾶς ἔφερε τὸν στρατηγὸν Βουλανζὲ εἰς τὸ
ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ ἔγραψεν εὐφυῶς τὴν
μετ' αὐτοῦ δημοσιογραφικὴν συνέντευξίν της.

Μᾶς ἐσεβρίσει καὶ τὸ πλέον εὐφρόσυνον πρωταπριλιάτικο
εὐαγγελίζομένη ἡμῖν χαρὰν μεγάλην διὰ τῆς ποθητῆς περαι-
τήσεως τοῦ κ. Φιλήμονος, ἂν καὶ ἡ εἰδησις αὕτη ἦτο ἄδυνα-
τον νὰ πιστευθῇ. Ἄν δύνασται νὰ καταφέρῃς κισσὸν τρεφόμενον
ἐν τοῦ δένδρου ὅπερ ἀποπνίγει περιελισσόμενος καὶ ἐχόμενος

σφιγκτῶς τοῦ κορμοῦ καὶ τῶν κλάδων αὐτοῦ ν' ἀπομακρυνθῇ
δύνασαι νὰ ἐλπίζῃς ὅτι ὁ Φιλήμων θ' ἀποφασίσῃ ποτὲ νὰ πα-
ραιτηθῇ.

Ἡ **Ἀκρόπολις** πλέον τὸ παραξέκοντάκισσε.

Δὲν ἠρέσθη εἰς τὴν ἠλεκτρομηχανὴν ἥτις οὐδενὸς τὴν
περιέργειαν ἠλέκτρισεν, οὔτε εἰς τὴν μονομαχίαν τοῦ κ. Μη-
στριώτου μετὰ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας κ. Παυλίδου,
οὔτε εἰς τὴν πλαστὴν ναυμαχίαν ἐν Φαλήρῳ τῶν ἐν Πειραιεῖ
ὀρμούντων θώρηκτῶν ἀλλ' εἰς τὴν παραγεμιστὴν ἀπὸ πρωτα-
πριλιάτικα στήλην της ὡς **Τελευταίαν ὥραν** σκλη-
ρῶς ἐνεργεῖ ἐγγείρησιν ἐπὶ τοῦ ξυλίνου ποδὸς τοῦ Μακράκη
καὶ μᾶς παρουσιάζει ὡς πρωταπριλιάτικο τὸ ἐξῆς :

«Ὁ βασιλεὺς σήμερον θὰ διανέμῃ ἑλὲν τὸ μὲν πρῶτ' ἀπὸ
τοῦ ἐξώστου τῆς νοτίου πλευρᾶς, μετὰ μεσημβρίαν δὲ ἀπὸ
τῶν παραθύρων τῆς βορείου πλευρᾶς.»

Οὐδεὶς, ἐννοεῖται, τῶν πτωχῶν ὑπηκόων τῆς Α. Μ. ἦτο
δυνατὸν νὰ μὴ ἐννοήσῃ τὸ ψεῦμα τοῦτο. Ἦτο τὸ πρὸ **σίγουρο**
πρωταπριλιάτικο καὶ σατυρικώτερον τούτων οὔτε ὁ **Ραμ-
παγᾶς** δὲν θὰ ἔγραφεν.

Ὁ **Ραμπαγᾶς** συγχαίρει ἐπὶ τούτῳ τὴν **Ἀκρόπολιν**
εἰ καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ ἡ πρωταπριλιά διὰ νὰ εὐρί-
σκουν οἱ ἀναγνώσταί της τὸ ψεῦμα εἰς τὰς στήλας της.

Εὗγε τῶν ἐμπόρων.—Εὗγε τῶν ἐμπόρων τῆς ὁδοῦ
Ἑρμοῦ. Τὴν ἰδέαν ἢ σήμερον ἐκτελοῦν, τοῖς εἶχε προτείνει
πρὸ ἐτῶν ὁ **Ραμπαγᾶς**. Ἀπεφασίσαν διὰ κοινῆς δαπάνης
ἦτοι *βεφερηδόν* νὰ ἐνεργῶσι καθ' ἑκάστην τὸ κατάβρεγμα τῆς
ὁδοῦ αὐτῶν καὶ ὄχι νὰ ἀρίωνται εἰς τὸ ἔλεος τοῦ κ. Δημάρ-
χου. Οὕτω δαπανῶντες ἐλάχιστα, κερδίζουσι πολλὰ σώζοντες
ἀπὸ τῆς διὰ τοῦ κονιορτοῦ φθορᾶς τὰ ἐμπορεύματά των. Ἀλ-
λὰ ποῖον κατάβρεγμα ἠδύνατο νὰ προφυλάξῃ χθὲς αὐτοὺς ἀπὸ
τοῦ ἐκτάκτου κονιορτοστροφίλου; Λές κ' ἐφυσούσεν ὁ Φιλήμων
ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησίν του διὰ τὴν προσβολὴν ποῦ τοῦ ἔκαμαν κ' ἐ-
σήκωνε σύννεφα χόματος ἐκ τῶν ἐγκαρσιῶν ὁδῶν. Ἐν τούτοις
εὐχῆς ἔργον ἤθελεν εἶσθαι ἂν ἡ πόλις ὅλη, σπίτι καὶ μαγα-
ζιά, ἀπεφασίζε νὰ λάβῃ τὸ μέτρον τῶν ἐμπόρων τῆς ὁδοῦ
Ἑρμοῦ καὶ νὰ καταβρέχωνται ὅλοι οἱ δρόμοι, μεγάλοι καὶ
μικροί, πλατεῖς καὶ στενοὶ ἀπ' ἄκρῃ σ' ἄκρῃ *βεφερηδόν*.

Πρέσβεις Δημοσιογράφοι.—Τὴν δύναμιν τοῦ
τύπου ἐν Ἀμερικῇ, ὅπου τὰ πάντα εἶναι μεγάλα, ἀποδει-
κνύουν καὶ οἱ τελευταῖοι διορισμοὶ πρέσβων, εἰς διαφόρους
πόλεις, ὧν οἱ πλεῖστοι εἶναι δημοσιογράφοι. Οὕτω διωρίσθησαν:
Πρέσβυς εἰς Βερολίνον ὁ συντάκτης τοῦ **Ἐμπορικοῦ**
Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Κογκινάτης Χάλστεδ.

Πρέσβυς εἰς Παρίσιον ὁ συντάκτης τοῦ **Βήματος** τοῦ
Νεοβοράκου Ραῖδ.

Πρέσβυς εἰς Πετρούπουλιν ὁ συντάκτης τῆς **Βορειοαμερι-
κανικῆς Ἐπιθεωρήσεως** τοῦ Νεοβοράκου Ραῖς.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦτο δὲν ἔχομεν νὰ ζηλεύσωμεν τοὺς Ἀ-
μερικανούς, καθόσον, ὡς ἐκ θετικῆς πηγῆς μακθάνομεν, ὁ κ.
Τρικούπης, ἀφοῦ μάλιστα ἐτέθη ὑπὸ σύνταξιν ὁ κ. Κουντου-
ριώτης, προτίθεται ν' ἀποστείλῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν πρέ-
σβυν προσεχῶς τὸν εὐνοούμενον τοῦ Μεγάλου Βεζίρου κ. Σπαν-
δονῆν, γραμματέα τοῦ Γραφείου τῆς **Ἀκροπόλεως**.

**Ἡ Αὐλὴ δὲν πενθεῖ διὰ τὸν Ἰωάννην τῆς Ἀ-
βυσσινίας.**—Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ἀβυσ-
σινίας Ἰωάννου, οὐδὲν πένθος διετάχθη ἐν τοῖς Ἀνακτόροις.
Ἐλησμονήθη ὁ φιλελληνικώτατος αὐτὸς αὐτοκράτωρ, ὡς ἐλη-
σμονήθησαν καὶ τὰ πρὸς τὸν Βασιλέα δῶρά του Ἐὰν ὁμῶς
ἐσφορῶσε κανένας ψωροπρίγκηψ, αἰσχροὺς καὶ φαῦλος, θὰ ἐβλέ-
πατε ἀμέσως μέγα πένθος ἐν τῇ αὐλῇ μας καὶ συλληπητή-

ρια πολλά. Ὁ πτωχὸς Ἰωάννης δὲν εἶχε παράσημα μὲ ἀδάμαντας καὶ διὰ τοῦτο ἐλησμονήθη.

Γυμνάσια βασιλικῶν σκύλων. — Ἐχομεν πληροφορίας, ὅτι ἐν τῇ αὐλῇ τῶν Ἀνακτόρων, γίνονται γυμνάσια καὶ εἰς τὰ βασιλικά αὐτὰ σκυλιά. Τὸν γυμνάζοντα αὐτὰ δὲν τὸν ὀνομάζομεν, διότι ἐπιθυμοῦμεν ἄλλοτε νὰ μὴν πράξῃ τοῦτο, διότι ἐκτίθεται.

Τὸ ξίφος τοῦ ἐκ τῆς θήκης νὰ μὴν τὸ ἀνασυρῇ, εἰς τὰ τοιαῦτα γυμνάσια. Ἡ πατρίς τοῦ τὸ ἔδωκε διὰ τοὺς Τούρκους. Αὐτὰ φθάνουν, διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὴν θέσιν του.

Ὁ Γερμανὸς πέθανε. — Ὁ «Ραμπαγᾶς», δύναται πλέον νὰ στοιχηματίσῃ ὅτι Μητροπολίτης δὲν θὰ ἐκλεχθῇ ὁ Ἅγιος Κεφαλληνίας Γερμανός. Μητροπολίτης θὰ ἐκλεχθῇ ὁ Ἀθηναῖος Σεβ. Ἐπίσκοπος Κορινθίας Σωκράτης Κολιάτσος, διότι τὸν θέλει ὁ τόπος. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Σεβ. Μεσσηνίας Πανάρετος Κωνσταντινίδης, Ἀθηναῖος, ἐδήλωσεν εἰς τινὰς συμπολίτας του, ὡς ἔχομεν πληροφορίας, ὅτι ἡ ψήφος τοῦ θὰ ᾔναι ὑπὲρ τοῦ συμπολίτου τοῦ Σωκρ. Κολιάτσου. Τὸν συγχαίρομεν. Οὕτω δὲ, μένει πλέον μὲ τὰ συγχαρητήρια μόνον ὁ Ἅγιος Κεφαλληνίας Γερμανός.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΡΑΜΠΑΓΑ

I — Νὰ γραφῇ ποιημάτων λυρικῶν ἀποτελούμενον οὔτε ἐξ ὀλιγωτέρων τῶν **τεσσάρων** οὔτε ἐκ περισσοτέρων τῶν **δέκα** στίχων.

II — Ἡ ἐννοια αὐτοῦ πρέπει νὰ περιστρέφεται

ΣΤΗΝ ΤΡΕΛΛΗ ΓΕΙΤΟΝΟΠΟΥΛΑ

Αὐτὸ δὲ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς τίτλος του.

III — Ὡς γλῶσσα αὐτοῦ ὀρίζεται ἡ **δημώδης**.

IV — Τὰ χειρόγραφα, καθαρῶς καὶ εὐαναγνώστως γεγραμμένα, πρέπει ν' ἀποσταλῶσιν **ἀνωνύμως**, εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ἐντὸς δὲ ἰδιαιτέρου φακέλλου ἐσφραγισμένου νὰ περικλείεται τὸ **ὀνοματεπώνυμον** τοῦ ἐπιστέλλοντος.

V — Ἐν ἡ περιπτώσει, ἀνοιγομένου τοῦ φακέλλου τοῦ βραβευθέντος ποιήματος δὲν εὐρεθῇ ἐντὸς αὐτοῦ τ' ὀνοματεπώνυμον τοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' ἡ τὰ ἀρκετικά στοιχεῖα ἡ ψευδώνυμόν τι, τότε τὸ **βραβευθὲν δὲν λαμβάνεται καθ' ὅλου ὑπ' ὅψει ἀλλὰ βραβεύεται τὸ ἀμέσως μετ' αὐτό.**

VI — Τελευταία προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν ποιημάτων ὀρίζεται ἡ 3 Ἀπριλίου ε. ε. συμπεριλαμβανομένη, ὅπως οὕτω δοθῇ καιρὸς καὶ εἰς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἐξωτερικῇ συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας τοῦ «Ραμπαγᾶ».

VII — Εἰς τὸ φύλλον τῆς 6ης Ἀπριλίου θὰ δημοσιευθῶσιν ἀνωνύμως **ὅλα** τ' ἀποσταλέντα ποιήματα, κατ' αὐξοῦντα ἀριθμὸν, τηρουμένης τῆς σειρᾶς καθ' ἣν ἀπεστάλησαν, καὶ θὰ ζητηθῇ ἡ κρίσις τοῦ κοινοῦ ἐπ' αὐτῶν.

VIII — Ἡ κρίσις θὰ ἐνεργηθῇ διὰ **καθολικῆς ψηφοφορίας**, δηλ. ἕκαστος συνδρομητῆς ἡ ἀναγνώστης τοῦ Ραμπαγᾶ θὰ ὑποδεικνύῃ, διὰ δελτίου ἀποστελλομένου εἰς τὸ Γραφεῖόν μας καὶ πρῶσυπογεγραμμένου ὑπ' αὐτοῦ, τὸ καταλλήλοτερον κατ' αὐτὸν πρὸς βράβεισιν ποίημα.

IX — Τὰ δελτία θὰ ἐξελεγχθῶσιν ὑπὸ τριμελοῦς ἐπιτροπῆς ἣτις εἰς τὸ ἀμέσως ἐπόμενον φύλλον θὰ δημοσιεύσῃ τὸ ἀποτελέσμα τῆς ψηφοφορίας.

X — Ἐκεῖνο τὸ ποίημα θὰ βραβευθῇ τὸ ὁποῖον θὰ λάβῃ τὰς περισσότεράς ψήφους.

XI — Τὸ βραβευθὲν ποίημα θὰ δημοσιευθῇ ἐκ δευτέρου εἰς τὸ ἴδιον φύλλον μὲ τ' ὀνοματεπώνυμον τοῦ ποιητοῦ, ὅστις θὰ λάβῃ καὶ ὡς μικρὸν ἐνθύμιον τὸ κάλλιστον καὶ **εἰκονογραφημένον** δρᾶμα τοῦ κ. **Κλέωνος Ραγκαβῆ**, τὴν **ΘΕΟΔΩΡΑΝ**, πλουσίως καὶ καλλιτεχνικῶς ἐν Λειψία τετυπωμένον καὶ δεδεμένον.

XII — Κρίνομεν καλὸν νὰ σημειώσωμεν, **χάρις τῶν τυχόν Ἀγαθοπούλων**, ὅτι δὲν ἀποκλείεται ἐκ τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ τῆς ψηφοφορίας καὶ τὸ **ῥαῖον ῥῥλον**! Καθ' ὅλα Ἀμερικανικὸς ὁ διαγωνισμὸς μας!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΡΑΜΠΑΓΑ»

Μικρό μου λὲς πῶς μ' ἀγαπᾷς κ. τ. λ. καὶ Φαέθωνι. — Ἐλήφθην. Ποιητὶς κ. — Σὰς παραπέμπομεν εἰς τὸν πρῶτον ὄρον τοῦ διαγωνισμοῦ. — Μισανθρώπῳ καὶ Κουρεῖ. — Σὰς παραπέμπομεν εἰς τὸν τρίτον ὄρον τοῦ διαγωνισμοῦ. Μενίππῳ καὶ Ω. εἰς Πειραιᾶ. — Ἐλήφθην. Κερκυραῖφ Ποιητῇ εἰς Κέρκυραν. — Τὰ δύο ποιήματά σας εὐφύεστατα ἐν μόνον λάθος ἐκάματε, ὅτι δηλ. δὲν τὰ διευθύνετε εἰς τὸν ἐκδότην του... Ροδινού κόσμου! Στὸ φίλημα. — Ἐνταῦθα. Οὔτε περὶ δημοκρατίας πρόκειται οὔτε περὶ μοναρχίας. Ὁ διαγωνισμὸς εἶνε λυρικὸς. Αὐτὸ δὲν θὰ ἐννοήσατε, φαίνεται οὐχ' ἡμεῖς ἐν τῇ μακροθυμίᾳ μας θὰ λάβωμεν καὶ αὐτὸ ὑπ' ὅψει. ἀφοῦ σὰς συγχαρῶμεν πρῶτον διότι κατορθώσατε νὰ ἔχετε τὴν Σοφίαν **ΓΕΙΤΟΝΟΠΟΥΛΑΝ** καὶ μάλιστα **ΤΡΕΛΛΗΝ**!!! Ἀπορούμεν ὅμως πῶς ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἐπιστολή σας δὲν μᾶς ἀπεστάλη... ἐκ Λονδίνου! — Παραβλῶπι. — Ἐνταῦθα. — Ἐλήφθην. Διδακτὰ φ' Ἀγαθῷ. — Ἐνταῦθα. — Ἐλήφθην Σοφίᾳ, εἰς Ἀδρίσαν. — Ἐλήφθην. Μᾶς κατακολακκεύει τὸ κοπιμένο ποῦ μᾶς κάνετε, φοβούμεθα ὅμως μήπως ἐπάθατε δυστυχῶς καὶ εἰς τὸ ἴδιον! Θερμῶς σὰς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς πληροφορήσετε ὅσον τὸ δυνατόν τὸ ταχύτερον περὶ τοῦτου, διότι πολὺ, μὰ πολὺ ἐνδιαφερόμεθα! Στὸν Πειραιῶ τῇ γείτονᾳ. — Ἐλήφθην. Μ' ὅλο τὸ Κόλλη μένο μοῦτρό σου σ' ἐξικολήσαμε, κανάγα! ὁ ἄτιμος χαρακτήρ σου σ' ἐπρόδωκε. Δὲν τὸν ἔλλαξες! — Στὸ φίλημα. — Ἐνταῦθα. — Κατήντησεν ἀνυπόφορο! ἂν σοῦ μοιᾶζαν, ὅλα τὰ φιλήματα... ἀλλοίμονο στὰ μάγουλα! Μὴ λόγια λόγια σοῦ λέμε ὀρθὰ κοφτὰ ὅτι ἄλλα φιλήματα δὲν δεχόμεθα καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν σου! Ἡ ἐξυπνάδαίς ἔχουν κι' αὐταῖς τὰ ὀρθὰ των, ἅμα τὰ ὑπερβοὺν καταντοῦν... σ' ἀχλαίς!

Ω ΛΑΤΡΕΙΣ ΤΟΥ ΒΑΚΧΟΥ

τρέξατε εἰς τοῦ κ. Π. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ, κατὰ τὴν ὁδὸν Ζωοδόχου Πηγῆς, ἀριθ. 18 καὶ θύσατε ἐκεῖ ἀφθόνως τῷ Θεῷ ὕμνων πίνοντες θεῖον ρητινίτην, οὐ ὅμοιον δὲν εὐρίσκετε ἐν Ἀθήναις. Ὁ οἶνος οὕτως ἀληθῶς εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου καὶ δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἐλληνικὸς καμπανίτης, ἐν δὲ μόνον ἐλάττωμα ἔχει ὅτι φεύγει ἀστραπηδὸν ἀπὸ τὸ ποτήρι.

Τρέξατε κι' ἐσώθητε, διότι τοῦ ἐρρήχθησαν δεινοὶ ἐκτιμηταὶ μετὰ τῶν ὁποίων διακρίνεται καὶ εἰς εὐσαρκὸς ἀστυνόμος, δυνάμενος νὰ ἐνεργῇ μετὰ γίγινι μίᾳ ὅλης βαρέλας, εἰς τὴν γαστέρα του, ἀλλ' ἀντέχων εἰς τὸ πείσμα τοῦ Ζῆν.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

Η ΕΥΖΩΙΑ

Μεταξὺ τῆς στοᾶς Λιτζέρη καὶ τοῦ καφείου τῆς Ἀχαΐας, εἰς θέσιν κεντρικωτάτην ἔχουσαν μεγάλην ἀνάγκην τοιούτου καταστήματος. Οἱ διευθυνόντες αὐτὸ κ. κ. Μιχαὴλ Λεκάς καὶ Ἀνδρέας Δημητριάδης, μάγειρος ἐκ τῶν δοκιμωτέρων, ἀμφότεροι γνωστότατοι καὶ πεπειραμένοι εἰς τὸ εἶδος αὐτῶν χαίρουσι φήμην καλὴν ἣν θὰ προσπαθήσωσι ν' αὐξήσωσι καταβάλλοντες μεγάλην προσοχὴν εἰς τε τὴν ποιότητα καὶ τὴν καθαριότητα τῶν φαγητῶν αὐτῶν. Τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦτο, ἐκτὸς τῆς κάτω αἰθούσης αὐτοῦ ἔχει καὶ δευτέραν εἰς τὸ δευτερον πάτωμα.